

PROSA – PERSONES ADULTES

3r premi prosa 100 euros

Pseudònim: TARA

Obra : (929) *FILL DE L'AIGUA*

Autora: OLGA GARCIA BENEYTE

Fill de l'aigua

Soc preciosa. M'he rentat la túnica blanca i m'he pentinat els cabells llargs i rossos com fils d'or amb la pinta de pedra basàltica. Avui l'espero. Com cada dia d'aquesta primavera. No sé pas si vindrà. O si vindrà ella. Que n'és de carregosa, ella. Jo només l'espero a ell. Ara per ara, són les úniques persones que em visiten. Tret de la nit de Sant Joan, que el salt d'aigua s'omple de nens intentant entrellucar-me. Abans, fa segles, la gent s'apropava a la cascada mirant d'atrapar una paitida tenint cura de la natura. Ara no. Ara ja no hi creuen en dones d'aigua ni en bruixes.

Jo no em deixo veure. Tan sols em veu el meu estimat. És tan ben plantat! Sembla un déu grec. Alt, fornit, morè, amb aquella mirada trista i profunda d'ulls negres. Ve caminant a poc a poc, es despulla i es deixa acariciar per l'aigua. És silenciós, introvertit. Fem l'amor tendrament. Ell es pensa que somnia, car el tinc sota encanteri, però no és cap somni, no. Quan estigui preparat li ho explicaré tot. M'estimarà tant com jo l'estimo a ell i serem feliços per tota l'eternitat.

Ja ha arribat. El fito mentre es treu la roba i la diposita amb cura sobre una pedra gran que hi ha vora l'aigua. Es mulla els peus. Xip-xap. Pel gest, es veu que l'ha notada freda. Camina cap al salt d'aigua. Que n'és, de formós. Així que s'hi endinsi, l'encanteri farà efecte i serà meu, només meu. Quan marxa m'adormo dolçament, esperant l'endemà. Amb una mà acaronent-me el ventre pla.

La lluna torna a estar plena. Són els dies que ve ella. Guaita-la. Es posa de genolls, com si anés a resar a la Verge. «Encantada» –diu–, «tu que ets màgica, tu que manes sobre la natura, ajuda'm, si us plau». Si no fos pel seu posat tràgic, seria una dona maca. Però sempre està massa neguitosa, massa frisa, massa desesperada... «Encantada» –hi torna–, «els metges diuen que mai no podré tenir fills» – trenca a plorar desconsoladament–, «jo no ho vull creure, encantada, jo ho desitjo tant, ser mare! Tu que ets la mestressa de la

fertilitat, fes-me un encanteri, ajuda'm a ser mare, per caritat».

Bajanades! No la puc ajudar. No tinc poder sobre el que em demana. Tampoc no voldria. No m'agrada ficar-me en assumptes d'humans. Tot són ais i uis. Són massa complicats, massa planyívols i massa desagraïts. D'humans només me n'interessa un. El meu déu grec. Els últims mesos ha vingut poquet. El trobo a faltar. La pròxima vegada que vingui, em deixaré veure. Estic bonica com un pom de flors.

Van passant els dies i el déu grec no ve. Qui sí ha vingut ha estat el consell de paitides i bruixes de la comarca. Diuen que no em podré quedar amb el bebè, que serà mig humà i que ens portarà problemes. Això pla! Me'ls quedaré als dos. A l'home i al nen. No em fan por. Elles tenen poders, però jo també en tinc. Els farem front. Tots dos junts. El meu estimat i jo. Què s'han cregut?

L'estiu escalfa el bosc i les aigües. Fa massa dies que espero. Un moment. Ve algú. Ah! Quina decepció! És ella. Oh! I ell! Com s'entén? Venen agafats de la mà. Es miren. Se somriuen. No pot ser! Se'm crispen les mans. Estic furiosa. Fora de mi, em rebrego la túnica i m'esbullo els cabells.

–Vine, Joan –diu ella–, parlarem amb l'encantada d'aquest salt d'aigua.

–Aquestes coses no existeixen, dona –contesta ell amb veu dolça–, són contes de velles i ignorants.

–I quin mal ens farà, eh? –insisteix la dona– Ella em pot fer fèrtil. Vull un fill en cos i ànima, Joan.

–Ho sé, Irene –li amanyaga la galta i li fa un petó amb delicadesa als llavis–. Va, Què hem de fer?

–No n'estic segura. Tu només demana-ho. A veure què passa...

–Encantada, paitida d'aquestes aigües, ésser màgic i benevolent. Estimo aquesta dona com no he estimat mai ningú. L'estimaré sempre, tant si tenim fills com si no, però ella és molt infeliç i això em trenca el cor.

–Segueix, segueix –diu la Irene–. Ho fas molt bé.

–Diuen que ets poderosa i que fas florir les plantes i els arbres. Ens pots ajudar perquè el ventre de la meva dona també floreixi? T'ho preguem des dels nostres cors.

Me'ls miro furiosa. Friso perquè la dona gosi posar-se sota l'aigua. Llavors s'acabarà el seu patiment, sí, i tant que puc fer alguna cosa! Deixarà de patir per sempre... Al déu grec ja el consolaré jo... Com gosa robar-me el meu

home? «Vine, vine a l'aigua» –dic com un cant de sirena.

Ja ve! Es posa sota el sallent! Ha ha ha! Li negaré els pulmons. Mira com empassa aigua. Quasibé no pot respirar, és la basca de la mort. Ha caigut. El déu grec ja és lliure. Ja torna a ser meu.

–Irene! Irene! –gemega el Joan més mort que viu traient la dona de l'aigua a pes de braços i insuflant-li aire– Respira! Respira!

La dona malda per portar aire cap als pulmons. A glopades expulsa l'aigua. Maleïda sia! És viva! S'abracen amb força. «No ploris estimat... no ploris» –diu ella amb un fil de veu. M'agradaria abraçar-lo, acaronar-lo. «No pot ser, que no ho veus?» – em diu la consellera d'encantades a cau d'orella– «Ja et vam dir que els humans sempre porten problemes. Ja has pensat què en faràs d'aquest fill? Dona'ls-ho. Ells en volen un. En tindran cura... Mal que bé, és fill d'ell, també.» «Malànima! Mai! Aquesta criatura és meva. La criaré sola, si convé.» –gemego rodejant-me el ventre arrodonit i fèril.

Els dies i les nits s'escolen entre les aigües. Elles tenen raó. No puc tenir un nen mig humà en aquestes aigües. No hi sobreviuria. Els he de cedir l'infant. Però, l'estimo tant! I és tan meu!

Ha arribat la tardor. El déu grec ja no ha tornat. Ni la dona. Avui, entre fulles caigudes, he parit el meu nen. És preciós com un sol. L'he embolicat amb la meva túnica. Li he fet un llitet amb branquillons i fulles. No em decideixo a desprendre-me'n. El dolor és colpidor, indefugible. Les bruixes han encantat en Joan i la Irene. Els portaran arran d'aigua i trobaran el meu infant. I se l'enduran! I jo moriré per dins per sempre més. I sempre és molt de temps.

Ja venen. S'hi aboquen corrents cap al cistellet. Agafen el nen. L'acaronen. Ploren d'alegria.

–Gràcies –diu la Irene, que no és encantada però sí que és dona i ha comprès, no del tot, però ha intuït...–, gràcies, paitida. Et prometo portar-lo a jugar al bosc i al salt d'aigua sovint. Així podràs veure com creix i com l'estimo.

En Joan abraça el nen i la Irene, que ja és mare. Contempla l'aigua i el nadó. La seva mirada traspua amor i un immens agraïment. Mai no m'havia sentit així: incoherent, confusa, quasi humana... El caliu de l'amor incondicional m'escalfa el cor quan miro la parella amb el meu fill, el *nostre* fill, tanmateix, soc una dona desmembrada, cruixida i infinitament trista.